

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00458 / 1.02.2020
și pentru admitere la publicare în volum tipărit****care se bazează pe:****A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat** prin fișa suspiciunii
inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion		
Opera suspicionată (OS)		Opera autentică (OA)
Suspicious work		Authentic work
OS	IAVORENCIUC Emanuel. <i>Ordinul Templierilor. Între istorie și legende</i> . Timișoara: Hyperliteratura. 2019.	
OA	IAVORENCIUC Emanuel. În mutația Anului 1000 se maturizează spiritul cruciadelor. 19 septembrie 2018. Disponibil la / Available at: https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/in-mutatia-anului-1000-se-maturizeaza-spiritul-cruciadelor./ Ultima accesare / Last accessing: 18.01.2020.	
Sursa suspiciunii: NECȘE Karina și TODIKA Raul-Alexandru. Recenzie extinsă: Emanuel Iavorenciuc, „Ordinul Templierilor. Între istorie și legende”, Timișoara, Editura Hyperliteratura, 2019. Disponibil la: https://www.academia.edu/41268426/Recenzie Emanuel Iavorenciuc Ordinul Templierilor. %C3%82ntre istorie %C8%99i l egende Timi%C8%99oara editura Hyperliteratura 2019 . Ultima accesare: 23 ianuarie 2020.		
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion		
P.01	p.170 – p.175	fila 1 – fila 2
P.02	p.189 – p.190	fila 2 – fila 3
P.03	p.190 – p.191	fila 3
P.04	p.199	fila 3
P.05	p.220 – p.221	fila 3 – fila 4
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro		

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notăția „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.**Note:** By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.**B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat** alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Alte argumente particulare: a) Prelucrările de poze nu indică sursa, locul unde se află, autorul real sau posibil.

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”.

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.
- Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.
- În opera suspionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Emanuel Iavorenciuc

ORDINUL EMPLIERILOR

Între istorie și legende

Hyperliteratura

Copyright © Hyperliteratura, 2019, pentru prezenta ediție și traducere.

www.Hyperliteratura.ro
[www.Facebook.com/Hyperliteratura](https://www.facebook.com/Hyperliteratura)
[www.Instagram.com/Hyperliteratura](https://www.instagram.com/Hyperliteratura)
e-mail: office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă, consumați minimum două cărți pe lună.

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Ordinul-Templierilor

Publicarea cărții *Ordinul Templierilor. Între istorie și legende* a fost realizată prin suportul publicului, o parte din fondurile necesare tipăririi fiind strânse printr-o campanie de crowdfunding inițiată de Hyperliteratura pe platforma Sprijina.ro.

Majoritatea elementelor grafice și a picturilor au ca sursă The Wellcome Collection, iar o parte din ilustrații au fost realizate special pentru acest proiect de Anna Elena Puiu.

Referenți științifici: lect. univ. dr. Vasile M. Demciuc, conf. univ. dr. Florin Pintescu

Corectură: Adrian Pârvu
Redactare: Andrei Ruse
Tehnoredactare: Dan Iancu

Copertă: Andrei Ruse
Fotografie copertă © Marco Santiago

Tiraj 1 (noiembrie 2019): 1.000 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IAVORENCIUC, EMANUEL
Ordinul Templierilor / Emanuel Iavorenciuc. - Timișoara : Hyperliteratura, 2019
ISBN 978-606-94821-6-2

821.135.1

170 Apariția prestigioaselor universități și desele conflicte sângeroase, sau pur religioase, precum cruciada împotriva albigenzilor și fenomenul intitulat Inchiziție, au afectat fără dar și poate evoluția Templierilor din această perioadă.¹¹⁸ Tot aici, putem aminti și componenta culturală care a întregit fresca societății feudale. Trebuie precizat faptul că la conducerea cruciadelor a fost Statul papal. Chiar din secolele IV-V și până în decursul secolului al XIV-lea, statul pontifical dezvoltă etapele unei progresive prezențe și activități politice timp de aproape un mileniu.¹¹⁹

Motivul principal al cruciadelor nu a fost cel religios, astfel încât adevăratele interese ale capilor aglomerărilor europene, cât și ale papei, au fost scoase la iveală în urma scurgerii răstimpului de la începutul acestora. Importanța acestor mișcări de cruciadă nu s-au bazat pe dimensiunea temporală acaparată de ele, ci pe menirea pe care se sprijineau, cât și pe dorințele hegemonice, de răspândire a puterii, de cucerire a unor noi teritorii. Cruciaadele par să fie fructul binelui și al răului în același timp: un adevărat elan spiritual, întoarcerea la izvoarele credinței, aventura evanghelică în care îți pui viața în primejdie, dar și o violență pe care niciun om al Bisericii Catolice nu a denunțat-o.

Inchiziția secolului al XII-lea evidențiază trecerea spre forță și violență, un fanatism doctrinar care înlocuiește aspirația evanghelică, suportul ideologic însuflețit de cruciade. Epopeea întunecată a Bisericii Catolice nu împiedică dinamica dublă: cea spirituală și cea intelectuală.¹²⁰

P.01

În cadrul evenimentelor marcante ale istoriei universale, optez pentru ipoteza lui Georges Duby, atunci când el consideră că în-

118 Arnaud de la Croix, *Templierii. Istoria călugărilor-soldați*, p. 14.

119 Turcuș Șerban (2008), *Sfântul Scaun în relațiile internaționale*, Ed. România Press, p. 19.

120 Rogues Jean *Catolicismul*, în Delumeau, Jean (2014), *Religiile lumii*, Ed. Humanitas, p. 128-129.

Un înger conducând cruciații în bătălie. Gravură de Gustave Doré.

totdeauna cel vizat a fost „un popor amenințat de imanența sfârșitului lumii”.¹²¹ Nu vorbim despre un sfârșit propriu-zis al lumii, ci aducem în discuție felul în care civilizațiile universale au perceput diferitele mișcări de paradigmă ale popoarelor cotropitoare (invazia tătaro-mongolă dintre anii 1241-1242 a fost asemănată *ad fontes* cu o cavalcadă venită din Iad, apărută pentru a aduce sfârșitul omenirii), ori profețiile care se făceau în apropierea împlinirii a 1000 de ani de la Întrupare.

În sfârșit, putem considera că fenomenologia cruciadelor este un subiect foarte sensibil care ridică probleme de ordin moral,

121 Duby Georges (1996), *Anul 1000*, Iași: Ed. Polirom, p. 7.

172 politic, social și religios. În realitate, „în mutația Anului 1000 se maturizează spiritul cruciadelor” (G. Duby). Făcând referire la început, la ideea lansată de acest istoric francez, pot spune că și cruciadele au fost, de fapt, niște semne, poate nu suficiente pentru a sfârși o lume, dar capabile să immortalizeze două civilizații și culturi. Poate și pentru aceste lucruri auzite, regii Franței obișnuiau ca, în anii de după anul 1000, să efectueze drumeții regulate la Ierusalim, să se purifice și să-și deschidă inimile spre o comuniune mai strânsă cu Dumnezeu. Și nu doar Ierusalimul era un lăcaș vizitat de pelerini, ci și mormântul apostolilor de la Roma, frecventat de către Wilhelm cel Mare, duce de Aquitania.¹²²

Putem spune că s-a concretizat un spirit milenarist, ce a avut repercusiuni pe toate fațetele societății medievale. Ținta cea mai importantă a Sfântului Scaun a fost cucerirea mormântului lui Christos de la Ierusalim și având ca simbol crucea purtată pe îmbrăcămintea participanților. Scopul acestor cruciade nu a avut drept obiectiv doar acest lucru. Sensul acestor cruciade care, pentru mulți dintre noi, a devenit o „legendă a cruciadelor”, trebuie căutat tocmai în contextul demografic și social al Occidentului creștin din secolul al XI-lea. Tot aici avem de a face cu repercusiunile invaziilor sarazinilor, normanzilor și, mai târziu, ale maghiarilor, care au zdruncinat din temelii o credință universală ce-l avea drept cap pe papă.

Încadrându-se drept o cauză a acestor cruciade, sporul demografic și avântul populației occidentale au separat idealul sfânt de a elibera Mormântul de interesele economice ale acestor lupte crâncene: „(...) cauzele directe ale cruciadelor sunt, în esență, religioase și psihosociologice, și se reflectă în mulțimea de componente ale spiritului atât de greu de definit al acestor cruciade.”¹²³

122 *Idem.* p. 180.

123 C. Morisson, *Cruciadele*, p. 13.

174 Spre exemplu, tocmai ideea de a lupta ducea la conferirea unui statut important acelui participant, iar prăzile de pe urma războaielor erau împărțite „frățește”, până când se isca o răzmeliță în inima cruciaților, iar lupta externă se preschimba într-o luptă internă.

În Sicilia, cucerirea normandă a început încă din anul 1060, cu Roger, fratele lui Robert Guiscard, care organizează marele ducat al Pugliei, luat de la bizantini și de la principii lombarzi din Sud. Sfârșitul secolului nu consfințește doar alungarea definitivă a sarazinilor, ci și distrugerea cuiburilor de pirați, cu eliberarea strâmtorii Siciliei pentru flotele creștine din bazinul occidental al Mediteranei, aparținând Genovei și Pisei, primele orașe care au dat ajutor cruciaților.

Pe de altă parte, normanzii ținesc acum spre Răsărit. Robert trece Adriatica și-l înfrânge pe împăratul bizantin Alexios Comnenul. În 1085, Bohemond de Tarent pare că vrea să pornească spre Constantinopol: printre cavalerii occidentali se ivește ideea că grecii sunt bogați, vicleni și fricoși în luptă.¹²⁴

Din punctul de vedere al lui Vladimir Roșculescu, „cruciadele, ca fenomen și evoluție istorică, au intrat în conștiința lumii europene, au necesitat eforturi imense, au creat eroi sau victime, au trasat sau conturat destine. Prin amplitudinea lor de natură religioasă, militară, socială, politică și chiar culturală, expedițiile spre Locurile Sfinte trezesc curiozitatea și un interes aparte. După aproape un mileniu, cruciadele se prezintă ca o aventură nereușită a istoriei pe care au încercat să o aureoleze trubadurii.”¹²⁵

124 Bernstein Serge, Milza, Pierre (1997), *Istoria Europei*, volmul 2: *De la Imperiul Roman la Europa (secolele V-XIV)*, Iași: Ed. Institutul European, p. 115.

125 Roșculescu Vladimir *Cruciadele*, p. 25.

Prima cruciadă (1096 – 1099) a început odată cu asediul Ierusalimului.¹²⁶ În cadrul primei cruciade¹²⁷ se pot observa: o cruciadă a săracilor sau o *cruciadă populară*, condusă de Petre Sihastrul și de apropiatul acestuia, Gautier Fără Avere. Ei au fost masacrați în Asia Mică (Petru Eremitul reușește să se întoarcă la Constantinopol, dar cel de al doilea este străpuns succesiv pe câmpul de luptă de șapte săgeți și moare). În replică, se cunoaște o cruciadă a nobililor sau a *baronilor*, care cuceresc Niceea, eliberând-o de selgiucizii de Rum, la Dorileea. Între nobili și săraci, solidaritatea în urmărirea unui ideal comun, emulația și influențele reciproce au apărut pentru prima dată.¹²⁸

În 1098, cruciații cuceresc Edessa și Antiohia, dar nu le cedează bizantinilor, astfel încât înființează comitatul Edessa și principatul de Antiohia din „posesiunile de peste mări”. Un an mai târziu, cruciații conduși de Godefroi de Bouillon, cunoscut ca *apărătorul Sfântului Mormânt*, eliberează Ierusalimul. *Advocatus Sancti Sepulchri* a fost titulatura sub care a fost proclamat Godefroi de Bouillon în zilele ce au urmat cuceririi Ierusalimului și masacrării locuitorilor acestui oraș.

Tot în acest timp este fondat și Ordinul Ospitalierilor la Ierusalim. Lui Godefroi îi succede fratele său, Baudoin, la 1100 (1100 – 1118), perioadă în care Regatul Ierusalimului (1100 – 1291) supunea trei state latine din Levant: comitatul de Edessa, principatul de Antiohia și, după anul 1109, comitatul de Tripoli.¹²⁹

126 Căzan Florentina (1990), *Cruciadele*, Ed. Academiei Române p. 57.

127 Revolta feudală și mișcările de pe fondul cruciadelor erau susținute și de literatura din a doua jumătate a secolului al XII-lea, precum a fost poemul lui Raoul de Cambrai (*Carmina Burana*, Ed. Polirom, 1998.)

128 *Istoria Lumii. 7650 de date istorice importante* (2016), LAROUSSE, Ed. RAO

129 Runciman Steven (2014), *Istoria cruciadelor. Cruciada I și întemeierea Regatului Ierusalimului*, Ed. Nemira, p. 57.

Nu se cunoaște cu exactitate când s-au implicat pentru prima dată Templierii în acțiunile militare din Orient și Occident. Unele surse admit faptul că s-au infiltrat pentru prima dată în 1129 în trupele cruciate, cu mult după terminarea primei cruciade, în asediul Damascului.

O dată pe care majoritatea istoricilor cad de acord este anul 1138, când are loc atacul de la Tequa (Tecua), un ținut biblic din proximitatea Mării Moarte. Tot în acest an, Conrad al III-lea de Hohenstaufen, rege al Germaniei, este cel care inaugurează dinastia Hohenstaufen, prelungită până la mijlocul secolului al XI-lea. Referitor la lupta de la Tequa, Guillaume de Tyr arată că grupuri de Templieri de la Ierusalim întreprind atacuri împotriva tâlharilor, beduini și turcomani, care se ocupă cu jefuirea pelerinilor din apropierea orașului. Trebuie amintit faptul că această intervenție este ultima care încununează misiunea inițială a Templierilor, cea de a apăra pelerinii.¹⁵¹ Templierii participă la această bătălie, dar sunt înfrânți, fiindcă nu sunt familiarizați cu tactica de luptă a turcilor, care par inițial că vor să abandoneze orașul. Apoi, revin în raid și contraatacă. Guillaume de Tyr nota: „Tot pământul, din Hebron până la Tequa, era acoperit de cadavrele lor”.¹⁵²

P.02

A doua cruciadă (1147 – 1149) îl regăsește pe Saladin la cârma unei armate menite să recucerească Ierusalimul. Pentru această cruciadă, legăturile familiale au îmbrăcat un rol hotărâtor în destinul ei.¹⁵³ Inițial, regele Ludovic al VII-lea al Franței a dorit să inițieze o cruciadă în anul 1145, acțiune sporită de voința sa asupra

151 Demurger Alain, *Templierii. Viața și moartea ordinului Templului*, p. 122.

152 Pernoud Régine, *Templierii*, p. 46.

153 Asbridge Thomas *Cruciadele. Istoria războiului pentru eliberarea Pământului Sfânt*, p. 100.

190 îndeplinirii unei misiuni mesianice ce aparținea Franței. În acest timp, unii Templieri erau și consilieri militari ai regilor, precum a fost cazul maestrului Everard des Barres, sfetnicul regelui Ludovic al VII-lea.¹⁵⁴ Everard des Barres a fost Mare Maestru al Cavale-

rilor Templieri în perioada 1147 – 1149. Înainte a fost Maestru al Franței, una din principalele comanderii ale ordinului. Participă la cruciada a II-a, care a fost un eșec, rămâne în Țara Sfântă până în 1150, după care revine în Franța, împreună cu Ludovic al VII-lea, demisionează din fruntea Ordinului Templier și merge la Clairvaux, unde se va retrage îmbrățișând o viață monahală totală, în ultimii 25 de ani de viață.

Idealul religios a contribuit aici, încât se dorea repetarea extazului din anul 1096. În data de 27 aprilie 1147, regele Ludovic al VII-lea și papa Eugenius au fost primiți în persoană la comandamentul Templierilor din Paris, unde pontiful a impus o taxă pe toate bunurile bisericii pentru a se colecta fondurile necesare finanțării unei noi cruciade. Un vistiernic Templier a fost însărcinat cu strângerea acestei taxe.¹⁵⁵ Regele Ludovic al VII-lea apelează, de asemenea, la personajul influent Bernard de Clairvaux pentru a strânge o nouă armată de cruciați, vorbind de pe o platformă, în dieta de la Speyer.

P.03

În 1144, comitatul de Edessa este recucerit de la cruciați de către Imad al-Din Zengi, iar în 1146, propăvăduirea celei de a doua cruciade de către Sfântul Bernard are ca motiv central recucerirea Edessei, dar facțiunile cruciate eșuează în fața mărețului Damasc. La începutul anului 1150, la Chartres, tot acestuia i se cere să întrețină suflul cruciadelor pentru o nouă acțiune, dar Bernard refuză și, asumându-și alegerea, redactează un tra-

154 Hopkins Marilyn, *Enigma Cavalerilor Templieri. Istorie și legături mistice*, p. 43.

155 *Ibidem.*, p. 46.

tat despre umilință intitulat *De consideratione*, în care se prefigurează imaginea unui om rănit care, în fața acuzațiilor ce i se aduc pentru eșecul cruciadei¹⁵⁶, condamnă întregul corp cruciat pentru nesăbuintă: „Nu e nimic de mirare: copiii Bisericii, cei care poartă numele de creștini, au fost bătuți în deșert, unde au pierit prin spadă sau au murit de foame. Discordia s-a răspândit printre conducători și Domnul i-a făcut să se rătăcească departe de drumuri.” Și, referindu-se la persoana sa, adaugă: „Cât despre mine, puțin îmi pasă că sunt judecat de cei care numesc răul bine și binele rău.”¹⁵⁷ În anul asedierii Ascalonului din 1153, Bernard de Clairvaux moare.

Cavalerul *noii miliții* posedă un „corp acoperit cu o armură din fier, iar sufletul cu o armură de credință” și se află în mijlocul vieții și al morții, finalitatea fiind Mântuitorul: „Hristos este viața sa. Hristos este recompensa morții sale”. Bernard de Clairvaux promite apoi: „Mergeți deci în toată liniștea, cavaleri, și înfrunțați fără teamă pe dușmanii crucii lui Hristos... Bucură-te, luptător curajos, dacă scapi cu viață și dacă ești învingător întru Domnul, bucură-te și prețuiește-te și mai mult dacă mori și dacă te alături Domnului!” În comparație cu *novae militiae, spiritualis patronis* al Templierilor deplânge *militia et malitia*, deci *pedeapsa cerului*. Acesta conchide în continuare că „cei care o slujesc trebuie să se teamă atât de uciderea sufletului lor, dacă ucid corpul adversarului, cât și de a fi uciși ei înșiși, corp și suflet, de adversar”. Aceste

156 Chestiunea este controversată. Este momentul în care se caută un „țap ispășitor” pentru eșecul celei de a doua cruciade, iar istoria repetându-se, se va căuta o aceeași externalizare a vinei odată cu asediarea cetății Acra din 1291, în persoana cavalerilor templieri. De fapt, Ordinul este acuzat că-și duce propria politică, atunci când nu ia parte la acțiunile militare ale regelui Amaury în 1168. Teoria țapului ispășitor o regăsim la autorii Alain Demurger și Arnaud de la Croix, aspect pe care nu-l consider întâmplător.

157 Fragmentele sunt extrase din Arnaud de la Croix, *Templierii. Istoria călugărilor-soldați*, p. 117-118.

P.04 Armata condusă de Conrad suferă o mare înfrângere lângă Dorylaeum, în octombrie 1147, dar Cavalerii Templieri sunt cei care redresează situația.¹⁵⁸ Armata regală, fugind prin munții Cadmus în ianuarie 1148, este atacată din toate părțile de cavaleria ușoară turcă. Regele Ludovic solicită sprijinul Marelui Maestru al Templierilor. Ordinul intervine și împarte armata francă în unități a câte 50 de soldați, conduși de un Templier. În acest fel, ei rezistă și armata este escortată până la Adalia, prin regrupare și supunere la o disciplină aspră. Cronicarul Odo de Deuil laudă disciplina de care au dat dovadă Templierii și ajutorul oferit de către aceștia armatei.¹⁵⁹

La asediul orașului Ascalon, stăpânit de turci, Templierii participă conduși de Maestrul Bernard de Tremolay, Maestru la Gaza și în fortăreața Safita din Galileea și originar din Burgundia. Orașul Ascalon deținea un cap de pod amenințător, pe mare. Maestrul este bănuیت că vrea să păstreze bunurile orașului cucerit, acolo unde 40 de Templieri reușiseră să intre primii. Dar cum s-a întâmplat în sens mai restrâns la Tequa, turcii revin, masacrează comandamentul templier și-l ucid pe Marele Maestru. În ciuda acestor veleități, Ascalon-ul, apărat de fatimizi încă de pe data de 16 august, este cucerit de regele Baldouin al III-lea, la 19 august 1153.¹⁶⁰ Căderea Ascalonului a asigurat securitatea părții meridionale a regatului și a deschis un drum liber francilor către Egipt.¹⁶¹

Într-o altă ordine de idei, încă din 1153, Templierii au fost capabili să pună în pericol strategia statelor latine și să fie agresi-

158 Jamieson G. Alan, *Credința prin sabie*, p. 75.

159 *Ibidem*, p. 76.

160 Pernoud Regine *Templierii*, p. 50-51.

161 Demurger, Alain *Templierii*, p. 129.

220 timp în care această înțelegere a lui Richard era o adevărată trădare a cauzei sutelor de mii de creștini morți în cruciade. Era, practic, un abandon al recuceririi Locurilor Sfinte.

P.05

În 1191, lui Filip August și Richard Inimă de Leu le vin în ajutor Templierii și recuceresc, în acest fel, Acra. După moartea lui Saladin, susținuți de către Templieri, cruciații iau parte la ofensiva contra Egiptului, în jurul lui Jean Brienne, regele Ierusalimului. În legătură cu ofensiva împotriva Egiptului se pot spune că „Templierii aveau o catapultă mare, care arunca foarte departe și drept înainte și făcea mari pagube în orașe.”¹⁷⁴

A patra cruciadă (1202 – 1204) se sfârșește cu formarea Imperiului Latin de Răsărit, mișcare inițiată de către papa Inocențiu al III-lea.¹⁷⁵ A mai fost denumită și *Cruciada Rușinii*. Se constatare că întreaga mișcare a cruciadelor era, de fapt, o înfrângere generală și rușinoasă, încărcată de trădarea creștinătății de către capii cruciaților. Acest lucru apare în urma schimbării traiectoriei atacului trupelor lui Enrico Dandolo spre Constantinopol, în loc să țină spre Egipt. Această idee necugetată a atras excomunicarea sa de către papă și înscăunarea lui Balduin de Flandra.

În anul 1298, Templierii s-au implicat în lupta de la Falkirk împotriva regelui Scoției, dar amestecul în conflicte de natură politică a fost unul dezastruos din punct de vedere practic.¹⁷⁶ Arnaud de la Croix notează că, în anul 1300, un grup format din Templieri, Ospitalieri și Cruciați lansează raiduri spre Egipt și Tortosa. Aceștia debarcă la Ruad, dar sunt alungați de către sarazini, numeroși Templieri fiind duși în captivitate.¹⁷⁷

174 Arnaud de la Croix, *Templierii*, p. 56.

175 Demnă de consultat este lucrarea monografică referitoare la personalitatea papei Inocențiu al III-lea, scrisă de Paul Țop, Ed. Eikon (2017).

176 Sanello Frank *Cavalerii Templieri*, p. 82.

177 Arnaud de la Croix, p. 212.

Francois, Edouard Picot, Portretul lui Jean Brienne, 1845.

Fără ca următorii papi să tragă foloase de pe urma îndemnu-
rilor predecesorilor lor cu privire la ideea de cruciadă, a cincea
este soldată cu înfrângerea cumplită a cruciaților trimiși de către
Honorius al III-lea. În încercarea disperată de a cuceri fortărețe-
le de pe muntele Tabor, cruciații încearcă să încheie un schimb:
cedarea Ierusalimului în schimbul Damietei, înțelegere refuzată
de către trimisul Papei. Ultimele cruciade au însemnat pentru
cruciați perioade de declin, dar și de izbândă temporară și spora-
dică. Fiecare cruciat a încercat să protejeze cât mai bine ceea ce
mai avea de preț pe lumea aceasta. Altfel spus, nu pământul era
bunul cel mai prețios, sau familia, sau propria casă, ci izbânda în
înflorirea idealului de cruciadă.

